

Анеа. Ахъ, Боже, да ли ще имамъ нея честь?

Маргар. Ще имашъ, *ма шер*, ще имашъ, стига да ма слушашъ.

Димитр. Защото не си вкусила още цивилизаціята, па затова и ти иде б'озна какво.

Марійка. Каквото и да е, не е като за мене.

Димитр. Не бѣди таквазъ, слушай мене, който та обичамъ и ти желаѣмъ доброто.

Марійка. Стори това добро на друга.

Анеа. Ахъ, *мосійо, л'йоронъ, ла сивилизасіон!*

Маргар. [*любезно*] Уй, *ма птитъ, л'йоронъ, ла сивилизасіон, с'е тре жоли, тре маанификъ. — Жъ т'емъ, тю е мон анж!*

Анеа. Като отидѣ на Европата, ще са научиѣ добръ французки, не ли?

Маргар. О, *сан дутъ*.

Димитр. Язжкъ за хубавината ти, Марійке! Ако не ма послушашъ, ти ще бѣдешъ една рѣвнива абълка хвърлена на свинитѣ.

Марійка. Каквато ми бѣде честъта.

Димитр. Честъта ти е въ рѣцѣ ми, стига да искашъ да та направѣмъ честита на свѣта.

Марійка. Честъта ми е отъ Бога.

Анеа. Надѣвамъ са скоро да олесниѣ французкитѣ. Имамъ вече начало.

Маргар. О, бѣди сигуръ, *шеръ Аннетъ*, кога бѣдешъ съ мене, за два три мѣсеца, ще бѣдешъ цѣла французойка.

Димитр. Слушай ма, Марійке, не са оставай въ злочестина, остави са на мене: иначе ще са каешъ.

Марійка. Може да останѣ и най-злочестна на свѣта, но никоги не бихъ са предала въ рѣцѣтъ на единъ ергенинъ. — Забавихъ са, да си ходѣ. (*тръгва да си отива*).

Димитр. Ахъ, Марійке! [*въздържа я*] Постой, не стѣмъ си свършилъ още думата.

Марійка. Молиѣ ти са, остави ма: ще ми са сърди майка [*къмъ другитѣ*] Прощавайте.

Анеа. Адійо, Марійке, адійо.

Марійка. Сбогомъ [*излиза*].

Димитр. [*на старни*] Дебела глава! . . .